

In augustus breng ik een weekje door aan de Rode Zee. Het is deels vakantie, deels gelegenheid om een reeks achterstallige zaken weg te werken, deels tijd voor onlinevergaderingen (bijvoorbeeld drie uur met de raad van toezicht van het seminarie) en deels ook een kans om John (tweede van links), een student van onze predikantsopleiding, te ontmoeten, die hier stage loopt en optrekt met een groepje mensen die bidden en stappen zetten om een gemeente te stichten.

Hemelse vreugde

Caïro, 17 december 2025

Hemelse vreugde – blijdschap over het verlorene dat wordt gevonden, de zondaar die zich bekeert (Lukas 15) – daar mocht ik twee maanden terug in de kapeldienst hier op het seminarie over spreken. Een student zei achteraf: “De gelijkenissen van het verloren schaap en de verloren penning en de verloren zoon kende ik uiteraard al lang, maar nu viel me voor het eerst op hoe vaak woorden voor vreugde en blijdschap in dit hoofdstuk voorkomen. En ik zag nu dat de gelijkenissen niet alleen over mezelf gaan, maar ook een oproep zijn om om te zien naar anderen die nu nog buiten de kerk zijn.”

Het thema leende zich ervoor om aan het eind van de kapeldienst met elkaar het vernieuwde “mission state-

ment” van het seminarie te lezen, zoals dit is opgenomen in de nieuwe statuten die eind augustus door een commissie van de synode zijn goedgekeurd. Bij alles waar de studenten maar zeker ook waar wij als docenten en andere medewerkers mee bezig zijn en ons druk over maken is het goed om als seminarie helder te hebben waarom we het doen:

Het Evangelical Theological Seminary in Cairo leidt predikanten en leiders op voor de Evangelical Presbyterian Church in Egypte en voor andere christelijke kerken en gemeenschappen in de Arabische wereld en daarbuiten, om de kerk te dienen en haar te leiden in het getuigen van de Heere Jezus Christus en de waarden van het koninkrijk van God in te brengen in de samenleving.

Het is goed dit doel voor ogen te houden. De studenten hebben afgelopen jaar hard gestudeerd. Van de zomer heb ik eens zitten rekenen: afgelopen collegejaar hebben de ruim vierhonderd studenten in onze predikantsopleiding en deeltijdmasteropleidingen samen meer dan 250.000 uur gestudeerd. Als ik ook nog de kleine honderd studenten in onze andere programma's meetel, dan zal het wel richting de 300.000 uur gaan. Dat hebben ze niet alleen gedaan om zelf gevormd te worden maar ook om zo toegerust te worden om in kerk en samenleving te dienen in Egypte en de Arabische wereld of zelfs daarbuiten.

Het doel voor ogen houden, de vreugde voor ogen houden – misschien schrijf ik het bovenstaande wel allereerst voor mijzelf. Er spelen dit najaar zoveel zaken: we zijn met minder voltijd docenten dan voorheen omdat drie collega's naar Amerika zijn te-

ruggekeerd, zoals ik in mijn vorige brief al noemde. Er is wat onrust ontstaan rond de nieuwe statuten omdat daarin in een laat stadium wat wijzigingen zijn aangebracht waar niet iedereen gelukkig mee is. Komend voorjaar krijgen we een accreditatiebezoek van de European Council for Theological Education (ECTE) om de kwaliteit van ons seminarie en onze opleidingen te beoordelen. Ter voorbereiding daarop moeten we binnenkort een uitvoerig rapport met tientallen bijlagen opsturen: er zit maanden werk in om dat allemaal op orde te krijgen. Gelukkig hoef ik het niet alleen te doen, maar als academic dean (decaan) moet ik dit proces wel aansturen en sommige stukken zelf schrijven of redigeren.

Waar gaat het bijvoorbeeld om? We hebben een studentenhandboek waarin alle regelingen voor studenten zijn opgenomen, variërend van hoeveel boeken je mag lenen in de bibliotheek en hoe de studentenraad wordt verkozen tot wat er gebeurt als je plagiaat pleegt in een paper of hoe je zelf een klacht in kunt dienen – en zo nog tal van andere zaken. Enkele collega's zorgen ervoor dat dit elk jaar wordt bijgewerkt, maar nu we er vanwege de accreditatie extra kritisch naar kijken blijken er toch wat aanpassingen nodig te zijn.

Het docentenhandboek, dat alle regelingen voor de voltijd docenten omvat, wordt niet jaarlijks bijgewerkt en dat is ook niet echt nodig. Maar inmid-

dels is het vijf jaar oud en is een revisie wel nodig. Gelukkig vind ik mijn collega's bereid het kritisch door te lezen en wijzigingen voor te stellen.

En dan is er het beleidsplan dat een beetje moet worden afgestoft, en zo nog heel veel meer.

Ondertussen ben ik als academic dean en als coördinator van onze Engelse master ook nog met honderd andere zaken bezig die allemaal wat aandacht vragen. Het is op zich niet erg, maar het is wel zaak dan steeds het doel en de vreugde voor ogen te houden. Zojuist hadden we al de kerstviering in onze seminariekerk. We eindigden met Lukas 2:10-11: "Zie, ik verkondig u grote blijdschap."

Hartelijke groet, Willem-Jan

De KNVB in de kerk. Voetbalfanaten die bovenstaande foto bekijken zullen het meteen zien: Aron Winter staat midden op deze foto - en wie goed kijkt, ziet dat ik er ook op sta. Wat is hier gaande? Aron Winter maakte deze zomer als ambassadeur van KNVB World Coaches voor het eerst de opening van een voetbalveldje in een kerk mee. Het zal niet elke kerk overal lukken, maar deze kerk in Shobra (een dichtbevolkte wijk in Caïro) was er dankzij een Egyptische christen die betrokken is bij het programma World Coaches wel in geslaagd: de KNVB zover krijgen om met geld van/via de Nederlandse ambassade het trapveldje op de binnenplaats van je kerk een flinke facelift geven en trainers te trainen.

"Ik support het goede spel": dat is een Arabische uitdrukking die ik in mijn eerste jaar hier in Egypte van mijn taaldocent leerde en die mij de jaren door goed van pas is gekomen. Het is een beleefde manier om tegen voetbalminnaars te zeggen dat je zelf geen voetbalfanaat bent. Niettemin kreeg ik van één van de predikanten van de kerk (een oud-student van ons seminarie) toch het dringende verzoek bij de opening van het voetbalveld aanwezig te zijn vanwege de Nederlandse gasten van de ambassade en de KNVB. De KNVB'ers houden uiteraard wel van voetbal, maar één van de teamleden vertelde me dat het bij het programma World Coaches om meer gaat: je probeert jongeren naast voetbaltechniek vooral ook life skills bij te brengen. Voor de kerk is dit voetbalveldje naast een vertrouwde plek van sportieve inspanning en ontspanning voor jongeren ook een plek om dieper met hen in gesprek te komen.

In november neem ik met dr. Samuel Rozfy (rechts), de rector van ons seminarie, en ds. Joseph Louis (tweede van links), docent pastoraat aan ons seminarie, deel aan een conferentie over theologisch onderwijs in Jordanië, georganiseerd door Mesa Global. Lezers van deze nieuwsbrief van het eerste uur herkennen wellicht ook de persoon midden op de foto: dr. Magdi Gendi. Hij was tijdens mijn eerste jaren in Egypte docent Oude Testament aan ons seminarie en tevens academic dean (decaan) – de functie die ik nu vervul. Inmiddels is hij al weer heel wat jaren consultant voor het Midden-Oosten en Noord-Afrika voor Mesa Global.

Rechts naast hem op de foto zit Nancy: zij heeft onze Arabischtalige deeltijdmasteropleiding theologie gedaan en is ook al enkele jaren onderwijsassistent voor verschillende colleges. Haar roots liggen hier maar ze woont in Europa. Haar studie bij ons heeft ze dan ook helemaal online gedaan en deze conferentie in Jordanië is de eerste gelegenheid om enkele docenten van ons seminarie in levenden lijve te ontmoeten zonder beeldscherm ertussen. De ontmoeting is ook voor ons als docenten een opsteker: ik ben zelden een oud-student tegengekomen die met zoveel enthousiasme spreekt over de opleiding die ze bij ons heeft genoten. Het laat ook zien: online-onderwijs heeft misschien zijn beperkingen, maar we bereiken er wel tal van mensen mee voor wie een studie aan ons seminarie anders geen reële mogelijkheid is.

Ds. John Samy (tweede van links) is één van de Egyptische predikanten die begin 2019 Nederland bezochten. De afgelopen jaren werkte hij bij ons op het seminarie als chaplain (studentenpastor). Begin oktober hebben we echter afscheid van hem genomen omdat hij een beroep heeft aangenomen naar een gemeente in Koeweit. Het is een verlies voor ons, maar het is tegelijk mooi om te zien hoe Egyptische predikanten niet alleen de kerk in Egypte maar ook in andere landen in de Arabische wereld dienen.

Eén keer per jaar gaan de studenten van ons protestantse seminarie voetballen, volleyballen en vier-op-een-rijspelen met de studenten van de katholieke en de koptisch-orthodoxe seminaries in Egypte. Vroeger speelden de studenten van de verschillende seminaries fanatiek tegen elkaar en hebben onze studenten een keer de voetbalwisselbeker in de wacht gesleept. Maar sinds enkele jaren spelen studenten van verschillende seminaries in hetzelfde team. Het maakt de wedstrijden minder spannend, maar het benadrukt meer het doel van de dag: de ontmoeting met elkaar. Ondanks de verschillende tradities zullen de studenten elkaar later in het kerkelijke leven wel tegen komen en samen leidinggeven aan de christelijke minderheid in Egypte.

Eind november is het weer zover. We zijn te gast in het katholieke seminarie. Op een vrij moment laat een katholieke student aan enkele orthodoxe studenten één van de kapellen van het seminarie zien. Ik loop ook mee en hoor hoe een levendig gesprek ontstaat over de verschillen tussen de inrichting van een katholieke en een orthodoxe kerk: plaats je afbeeldingen van de kruisweg langs de wanden van de kerk, doe je je schoenen uit rond het altaar, hoe bewaar je overgebleven wijn, etc. Opeens beseft ik: het gaat er deze dag niet alleen om dat onze protestantse studenten kennismaken met de studenten van de andere kerken maar evenzeer dat katholieke en orthodoxe studenten elkaar ontmoeten.

Tijdens de lunchpauze raakt één van onze studenten in gesprek met enkele katholieke studenten. Wanneer ik langsliep, word ik gevraagd er ook bij te komen zitten en deel te nemen aan het gesprek. Even later loopt ook mijn collega dr. Anne Emile Zaki langs en legt dit vast op de gevoelige plaat.

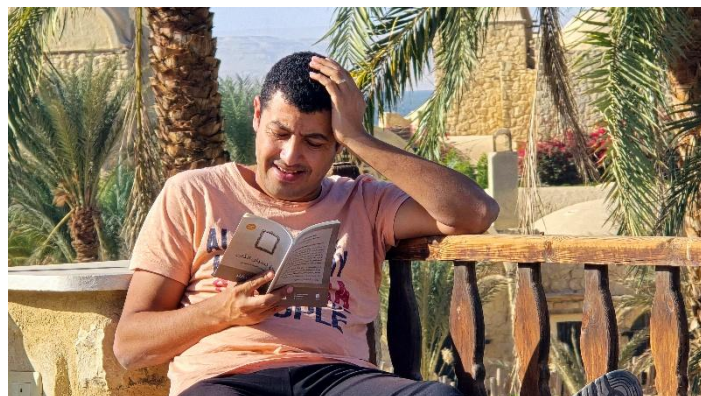
Na de lunch komen alle deelnemers aan de sportdag bij elkaar staan om samen het Onze Vader te bidden. Daarna gaat ieder zijns weegs.

Een deel van de studenten en docenten van het seminarie tijdens de openingsconferentie eind september.

De studenten van onze predikantsopleiding zijn dit najaar zonder al te grote wederwaardigheden stevig bezig met hun studie. Maar voor de drukte van de tentamens en het afronden van papers in december gaan ze een paar dagen weg naar rustige plaats in de Fayoum (zo'n 120 km ten zuidwesten van Caïro) voor een "khilwa": een periode van stille tijd of afzondering, een soort retraite. Ze zingen en bidden met elkaar, vasten een ochtend en maken vervolgens samen een

lunch klaar, ieder krijgt een boekje van Tim Killer om voor zichzelf in alle rust te lezen en met elkaar hebben ze een goed gesprek over roeping. Mede op mijn advies staan sommige studenten vroeg op voor een ochtendwandeling omdat de natuur hier dan op z'n mooist is. Op de laatste dag brengen de studenten nog een bezoek aan watervallen in een nabijgelegen woestijngebied, maar dan ben ik al weer terug in Caïro om op het seminarie een docentenvergadering te leiden.

Colofon

Willem-Jan de Wit is docent Bijbelwetenschappen en systematische theologie aan het Evangelical Theological Seminary in Caïro. Voor dit werk is hij door de protestantse zendingsorganisatie GZB uitgezonden vanuit de Noorderkerkgemeente in Amsterdam. In het kader van het GZB-programma "Deelgenoten" wordt zijn werk mede gesteund door de Sionskerk Ameide en de hervormde gemeenten van Giesenburg, Goedereede, Polsbroek-Vlist en Sliedrecht. Via deze nieuwsbrief houdt hij u als familie, vrienden, gemeenteleden en belangstellenden op de hoogte van zijn werk en ervaringen in Egypte.

WhatsApp/mobiel: +20 127 2800851
willemjdewit@hotmail.com, wjdw.nl

Het Evangelical
Theological Semi-
nary in Caïro

leidt toekomstige predikanten op voor de presbyteriaanse (protestantse) kerk in Egypte. Daarnaast biedt het seminarie diverse Arabischtalige deeltijdopleidingen aan, zowel in Caïro als online. Wie het Engels voldoende beheerst, kan doorstuderen in het Master of Theology (ThM)-programma. Veel oud-studenten hiervan zijn inmiddels zelf betrokken bij de opleiding van predikanten in Egypte en Soedan. Ook westerse theologiestudenten kunnen (een deel van) deze masteropleiding volgen. In totaal telt het seminarie zo'n 500 studenten.

ETSC, etsc@etsc.org, etsc.org

De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze nieuwsbrief en stelt uw meeleven en gebed zeer op prijs. U kunt uw betrokkenheid óók tot uitdrukking brengen door een gift over te maken op NL63 ABNA 0476 3954 29 voor het werkersfonds "W.J. de Wit" of voor andere onderdelen van het werk waar de GZB wereldwijd bij is betrokken. Via gzb.nl/doneren kunt u een eenmalige of periodieke bijdrage eenvoudig online regelen. We zijn dankbaar voor uw onmisbare steun, zodat het werk voort kan gaan en zelfs kan groeien. Als u deze brief per post ontvangt, geeft u een eventuele adreswijziging dan door aan de GZB.

GZB, Postbus 28, 3970 AA Driebergen
0343 512444, info@gzb.nl, gzb.nl